

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ЙОРДАН ЙОРДАНОВ И ДРУГИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 23530/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

2 юли 2009

ОКОНЧАТЕЛНО

02/10/2009

Решението може да претърпи редакционни промени.

По дело Йордан Йорданов и други срещу България,

Европейският съд по правата на човека (пето отделение), заседаващ в състав, състоящ се от:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Райт Марусте (Rait Maruste),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Изабел Беро-Льофевър (Isabelle Berro-Lefèvre),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),

съдии,

Павлина Панова, *съдия ad hoc*,
и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на отделението*,
след обсъждане в закрито заседание на 9 юни 2009 година,
постановява следното решение, взето на посочената дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 23530/02) срещу Република България, подадена в Съда на 14 юни 2002 г. на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от трима български граждани, г-н Йордан Йорданов, г-н Камен Иванов и г-н Милчо Кирилов („жалбоподателите“).

2. Жалбоподателите се представляват от г-н Д. Кънчев, адвокат в София. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своя агент г-жа М. Димова от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателите упрекуват съдилищата във вземане на противоречиви и немотивирани решения по съдебните производства за оспорване законността на техните уволнения. Те твърдят също така, че публичният достъп по време на съдебните производства е бил несправедливо ограничен, както и че не са били равнопоставени с насрещната страна. Заинтересованите лица се жалват също така от прекомерната според тях продължителност на наказателните преследвания срещу тях и липсата на ефикасни вътрешноправни средства за защита, които да позволят да бъдат отстранени неблагоприятните последици от ситуацията. И накрая, те се оплакват от продължителността на забраната за напускане на страната, наложена им от прокуратурата.

4. На 3 юли 2007 г. Съдът обяви жалбата за частично допустима и реши да съобщи на Правителството горепосочените оплаквания, основани на членове 6 § 1 и 13 от Конвенцията и на член 2 от Протокол № 4. В съответствие с член 29 § 3 от Конвенцията, наред с

това, Съдът реши да разгледа жалбата по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

5. Поради самоотвод на съдия Калайджиева, избрана от квотата на България, на 30 януари 2009 г. Правителството определи г-жа Павлина Панова да заеме нейното място в качеството на съдия *ad hoc* (членове 27 § 2 от Конвенцията и 29 § 1 от правилника на Съда).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

6. Първият и вторият жалбоподатели, г-н Йордан Йорданов и г-н Камен Иванов, са родени съответно през 1950 и 1955 г. и живеят в София. Третият жалбоподател, г-н Милчо Кирилов, е роден през 1949 г. и е живеел в София. Починал е на 23 август 2003 г. Наследничките му, г-жа Вера Кирилова, г-жа Радослава Ризова и г-жа Елена Димитрова, родени съответно през 1949, 1971 и 1976 г., са уведомили Съда, че желаят да продължат производството по разглеждане на жалбата.

A. Общ контекст на делото

7. По времето на обстоятелствата тримата жалбоподатели са били служители на Министерство на вътрешните работи и са работели в Служба „Оперативно-техническа информация“ (СОТИ) на министерството, чиято основна задача е била да събира информация чрез специални разузнавателни средства (видео- и звукозаписване, проследяване, наблюдение на телекомуникационни мрежи и лица и т.н.). Г-н Йорданов е заемал длъжността главен експерт и е бил с чин подполковник. Г-н Кирилов е бил началник на група и е бил с чин майор. Г-н Иванов е заемал длъжността началник сектор в СОТИ и е бил с чин майор. Той е бил пряк началник на другите двама жалбоподатели.

8. На 28 юли 2000 г. в служебния апартамент, в който е настанен главният прокурор, е открита подслушвателна техника. Случаят е нашироко разпространен от медиите и бързо става предмет на оживени политически дебати. Министърът на вътрешните работи образува специална комисия, натоварена да проведе вътрешноведомствена проверка по случая. Комисията събира материали и разпитва множество служители на СОТИ, включително тримата жалбоподатели. На 8 август 2000 г. тя предава на министъра на вътрешните работи окончателния си доклад, в който са описани броят, местоположението

и вида на намерените устройства, както и начинът на работа с тях. В доклада се посочва също така, че устройствата са монтирани преди настаняването на главния прокурор и се уточнява самоличността на служителите на СОТИ, които са пропуснали при направена през 1999 г. техническа проверка да премахнат подслушвателната техника. Комисията посочва за виновни тримата жалбоподатели, както и двама други офицери от СОТИ, Б.Б. и С.С., и предлага на министъра те да бъдат уволнени.

Б. Съдебните производства по оспорване законността на уволненията на жалбоподателите

9. С три свои заповеди от 8 август 2000 г. министърът на вътрешните работи уволнява г-н Йорданов, г-н Иванов и техния колега Б.Б. На 30 октомври 2000 г. той уволнява и г-н Кирилов. Посочените в четирите заповеди основания са идентични и препращат към резултатите от вътрешноведомствената проверка. Тримата жалбоподатели и Б.Б. обжалват законността на своите уволнения пред Върховния административен съд.

10. Последният приема, че в четирите дела се съдържа класифицирана информация и ги разглежда при закрити врата. В съответствие с приложимото вътрешно право защитниците на жалбоподателите поискват от Министерството на вътрешните работи разрешение за достъп до делата. Такова разрешение е издадено на адвоката, упълномощен от г-н Йорданов и г-н Кирилов. Единият от двамата адвокати на г-н Иванов получава отказ от министерството и жалбоподателят се отказва от неговите услуги. При отделните производства нито на жалбоподателите, нито на техните адвокати е разрешено да правят копия на документите, съхранявани в делата.

11. С четири решения, произнесени съответно на 6 февруари 2001, 13 юли 2001 и 5 и 8 октомври 2001 г., Върховният административен съд, в състав от трима съдии, отменя уволненията на Б.Б. и тримата жалбоподатели. В мотивите към четирите решения Върховният административен съд констатира, че нито едно от заинтересованите лица не е имало възможност да се запознае с резултатите от вътрешноведомствената проверка. Съдът отбелязва, че има определена разлика между „служебна проверка“ и „вътрешноведомствена проверка“, а именно че служебната проверка е част от дисциплинарната процедура, приложима спрямо служителите на Министерството на вътрешните работи, която позволява на заинтересованото лице да получи информация за изхода от проверката и да отправи възражения; в същото време българското законодателство не дава изрично същите гаранции при вътрешноведомствена проверка. Все пак Върховният административен съд приема, че гаранциите е

следвало да се приложат и по отношение на вътрешноведомствената проверка, както и че властите е трябвало да съобщят на заинтересованите лица заключенията на комисията, образувана от министъра на вътрешните работи, и да им дадат възможност за представяне на възражения. Съдът заключава, че несъблюдаването на тази норма се явява тежък порок на производството, налагащ отмяна на заповедите на министъра.

12. Министърът на вътрешните работи подава касационна жалба. На 25 юли 2001 г. петчленен състав на Върховния административен съд потвърждава решението от 6 февруари 2001 г., отнасящо се до уволнението на Б.Б. Върховният съд повтаря мотивите на по-долната инстанция и заключава, че гаранциите от служебната проверка следва да се прилагат и по отношение на вътрешноведомствената проверка.

13. Касационните жалби във връзка с уволненията на тримата жалбоподатели са разгледани няколко месеца по-късно. С три решения от 7 декември 2001, 18 декември 2001 и 7 февруари 2002 г. Върховният административен съд, заседаващ в петчленен състав, отменя решенията на по-долната инстанция и потвърждава уволненията на жалбоподателите. В мотивите към трите решения съдът подчертава, че разпоредбите на член 240, алинея 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи предвиждат, че при установено дисциплинарно нарушение в хода на „вътрешноведомствена проверка“ компетентният орган не е длъжен да провежда „служебна проверка“. Той заключава, че процедурните гаранции, придружаващи служебната проверка, не са приложими при вътрешноведомствена проверка; че по този начин действащото законодателство не изисква в конкретния случай жалбоподателите да са се запознали с резултатите от проверката; и че следователно процедурните правила са били спазени. От друга страна, съдът отбелязва, че заповедите на министъра не нарушават останалите условия за законност.

14. В мотивите към решенията от 7 декември 2001 и 7 февруари 2002 г. съдебният състав изразява несъгласие с разсъжденията, изложени в решението от 25 юли 2001 г. и отнасящи се до уволнението на Б.Б. Четири от петимата съдии, взели решението от 25 юли 2001 г., са били и в съдебния състав, приел решенията от 7 декември 2001 и 7 февруари 2002 г.

В. Наказателните преследвания срещу жалбоподателите

15. На 28 юли 2000 г., след откриването на подслушвателната техника в жилището на главния прокурор, Софийска военна прокуратура образува наказателни преследвания срещу девет лица, от които осем офицери от Министерството на вътрешните работи, сред тях и тримата жалбоподатели. Последните са заподозрени в

неизпълнение на задълженията им по служба и злоупотреба с власт, престъпление, наказуемо по член 387 от Наказателния кодекс.

16. На 31 юли 2000 г., в 14 часа, г-н Йорданов и г-н Кирилов са отведени във военната следствена служба, където са разпитвани в продължение на няколко часа. Съобщават им за образуваните срещу тях наказателни преследвания. Същия ден военният следовател постановява задържането им за двадесет и четири часа. На следващия ден задържането е продължено от военен прокурор.

17. На 1 август 2000 г. военният следовател разпитва третия жалбоподател, г-н Иванов. Последният е уведомен за повдигнатите срещу него обвинения и е задържан за двадесет и четири часа. На 2 август 2000 г. военният прокурор на София удължава задържането му до 4 август 2000 г.

18. На 2 и 3 август 2000 г. военният следовател повдига официално обвинение на жалбоподателите за престъпление, състоящо се в неизпълнение на задълженията им по служба. Малко след това по решение на следователя жалбоподателите са пуснати под гаранция.

19. По време на досъдебното производство следователят разпитва двадесет и четирима свидетели, нарежда технически експертизи и събира веществени доказателства. Материалите по делото са шест тома.

20. На 23 юни 2003 г. военният прокурор прекратява наказателното преследване срещу г-н Иванов поради липса на достатъчно доказателства. На 29 септември 2003 г. той прекратява наказателното преследване срещу г-н Кирилов, починал на 23 август 2003 г. Наказателните производства срещу г-н Йорданов и две други лица продължават.

21. На 30 март 2004 г. Софийската военна прокуратура изправя г-н Йорданов и две други лица пред Софийския военен съд. Жалбоподателят е обвинен, че при техническата проверка, извършена през 1999 г., е пропуснал да открие и отстрани подслушвателната техника, поставена в апартамента на главния прокурор, и че е помогнал на един от другите съобвиняеми да използва нелегално тази техника.

22. На 21 септември 2006 г. Софийският военен съд оправдава тримата обвиняеми. Съдебното решение е потвърдено на 30 юли 2007 г. от Военно-апелативния съд и на 13 декември 2007 г. от Върховния касационен съд.

Г. Забраната за напускане на страната

23. След образуването на наказателните преследвания срещу тримата жалбоподатели военният прокурор постановява спрямо тях, на несъобщена дата, забрана за напускане на страната.

24. На 18 декември 2000 г. директорът на Дирекция „Документи за самоличност и чужденци“ при Националната полиция нарежда да бъдат иззети паспортите на жалбоподателите. Последните, информирани за това на 20 декември 2000 г., предават паспортите си няколко дни по-късно.

25. Забраната е вдигната от военния прокурор на 23 юни 2003 г. по отношение на г-н Иванов, но остава в сила за г-н Кирилов до смъртта му на 23 август 2003 г. Що се отнася до г-н Йорданов, въпреки оправдаването му, забраната остава в сила за него до 25 февруари 2008 г.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И СЪДЕБНА ПРАКТИКА

A. Наказателен кодекс

26. Член 387, алинея 1 от Наказателния кодекс, във версията му, която е била в сила към момента на обстоятелствата, е предвиждал лишаване от свобода до три години за злоупотреба със служебно положение или неизпълнение на задължения по служба, ако от това са произлезли вредни последици. При настъпили тежки последици наказанието е било от една до осем години (алинея 2).

Б. Дисциплинарната процедура в Министерство на вътрешните работи

1. Действащото законодателство към момента на обстоятелствата

27. Дисциплинарната отговорност на служителите от Министерството на вътрешните работи се е уреждала от Закона от 1997 година за Министерството на вътрешните работи (по-долу ЗМВР) и Правилника за приложението му (по-долу правилник за приложението). Съгласно член 234 от ЗМВР налице е било дисциплинарно нарушение в случай на виновно неизпълнение на законовите разпоредби и актове и заповеди на йерархията на Министерството на вътрешните работи и при извършване на действия, водещи до нарушение на установения обществен ред.

28. Член 238 от ЗМВР е предвиждал налагане на следните санкции в случай на дисциплинарно нарушение, извършено от служител на Министерството на вътрешните работи: мъмрене, писмено предупреждение, порицание, понижаване в длъжност и уволнение.

29. Съгласно член 240, алинея 3 от ЗМВР прекият началник е бил длъжен да проведе служебна проверка в случай на дисциплинарно производство срещу служител, когато предвиденото наказание е

уволнение. Прекият началник образува служебна проверка със заповед, която се връчва на служителя (член 205, алинея 2 от Правилника за приложение). След приключване на проверката натовареният с нея офицер съставя доклад и го представя на служителя, който може да отправи възражения (член 212, алинея 2 от Правилника за приложение). Ако при служебната проверка се установи дисциплинарно нарушение, налагащо уволнението на служителя, прекият началник изготвя предложение за дисциплинарно уволнение и го представя на заинтересованото лице, което може да направи писмени възражения (член 212, алинея 3 от Правилника за приложение). Уволнението става със заповед на компетентния пряк началник, като в нея се посочват обстоятелствата, извършеното дисциплинарно нарушение, доказателствата, помогнали за установяването му, приложимите разпоредби в закона и начинът, по който то може да бъде обжалвано (член 213 от Правилника за приложение).

30. Член 240, алинея 4 от ЗМВР е предвиждал, че служебна проверка не е необходима, когато дисциплинарното нарушение на служителя е установено въз основа на вътрешноведомствена проверка. Законът и Правилникът за приложението му не са съдържали друга процедурна норма по отношение на вътрешноведомствената проверка.

2. Съдебна практика на административните съдилища

31. Българските административни инстанции е трябвало да отсъдят дали процедурните гаранции, съществуващи в рамките на служебната проверка по отношение на служител, заплашен с дисциплинарно уволнение, са били приложими и към случаите на вътрешноведомствена проверка.

32. В своята съдебна практика Върховният административен съд, който се явява последна инстанция по спорове във връзка със законността на уволнения на служители на Министерството на вътрешните работи, е възприел два подхода към този въпрос. В едни от решенията си Върховният административен съд е приел към случаите на вътрешноведомствена проверка да се прилагат по аналогия процедурните гаранции, съществуващи по отношение на служебната проверка, включително задължението за представяне на окончателния доклад от проверката на заинтересованото лице (вж. решенията от 6 февруари, 13 юли, 5 и 8 октомври 2001 г., параграф 11 по-горе, както и *Решение № 89 от 08.01.2004 г. на ВАС по адм. д. № 5771/2003 година г., V о.*; *Решение № 5342 от 09.06.2005 г. на ВАС по адм. д. № 9978/2004 г., V о.*, постановени от тричленен съдебен състав, и решение от 25 юли 2001 г., параграф 12 по-горе, и *Решение № 4768 от 26.05.2004 г. на ВАС по адм. д. № 1080/2004 г.*, постановени от петчленен състав). В други решения съдът е приел, че законодателят

не е пожелал да приложи по отношение на вътрешноведомствената проверка гаранциите, които съществуват при служебната проверка, и е отказал да приложи по аналогия разпоредбите, касаещи въпросните процедурни правила (вж. решенията от 7 и 18 декември 2001 и от 7 февруари 2002 г., параграф 13 по-горе, както и *Решение № 4692 от 25.05.2004 г. на ВАС по адм. д. № 1256/2004 г.*, постановени от петчленен състав).

33. Съгласно член 91, алинея 1 от Закона за съдебната власт от 1994 г. (отм.) Върховният административен съд е бил длъжен, наред с друго, да следи за еднаквото прилагане на законите в административната област. В рамките на това си задължение и по искане на министъра на правосъдието, на главния прокурор или на своя председател той може да дава тълкувателни решения при пропуски в съдебната практика на административните съдилища (член 44 от Закона за Върховния административен съд). Тълкуването на закона, давано от върховното административно съдилище в рамките на тази процедура, има задължителен характер за административните и съдебни органи (член 45 от Закона за Върховния административен съд).

34. Върховният административен съд никога не е бил сезиран с искане за тълкуване на приложимите вътрешноправни разпоредби и не е излизало с тълкувателно решение по въпроса за прилагането на процедурните гаранции при служебна проверка спрямо случаите на вътрешноведомствена проверка.

В. Забраната за напускане на страната

35. Съгласно член 153а, алинея 1 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г. (по-долу НПК) прокурорът е можел да забрани на лице, подведено под наказателна отговорност за престъпление, наказуемо с лишаване от свобода, да напуска страната без предварително разрешение от прокуратурата или съда. Отказът на разрешение за излизане в чужбина е можел да бъде обжалван пред компетентния наказателен съд (алинея 2 от същия член).

36. През 2005 г. Народното събрание приема новия Наказателно-процесуален кодекс (по-долу НПК (нов)). Влязъл в сила на 29 април 2006 г., той заема в своя член 68 разпоредбите, отнасящи се до забраната за напускане на страната. За разлика от НПК от 1974 г., НПК (нов), в своя член 68, алинея 5, дава възможност на лице, на което е наложена забрана за напускане на страната, да поиска от първоинстанционния съд вдигане на забраната при липса на опасност лицето да се укрие.

Г. Член 239а от НПК

37. Влязъл в сила през юни 2003 г. (и възпроизведен по същество в член 368 от НПК (нов)), член 239а от НПК позволява на лице, привлечено като обвиняем, да поиска от първоинстационен съд делото да бъде разгледано от съд, ако разследването срещу него е продължило над две години при тежки престъпления или над една година в останалите случаи. Съдът се е произнасял в седемдневен срок и е можел да нареди на прокурора или да внесе в двумесечен срок обвинителен акт срещу заинтересованото лице, или да прекрати наказателното преследване. Когато прокурорът не е упражнявал прерогативите си в двумесечен срок, съдът е прекратявал наказателното производство.

Д. Възобновяване на производството пред административен съд след решение на Европейския съд по правата на човека

38. Съгласно член 239, точка 6 от Административнопроцесуалния кодекс от 2006 г. заинтересованата страна може да поиска отмяна на решение на административен съд и възобновяване на производството пред него, когато Европейският съд за правата на човека е установил нарушение на член от Конвенцията.

ПРАВОТО

I. ВСТЪПИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

39. Съдът отбелязва, че третият жалбоподател, г-н Милчо Кирилов, е починал на 23 август 2003 г. и че неговата вдовица и двете му дъщери са изразили желание да продължат делото (параграф 6 по-горе).

40. Съдът припомня, че по много от делата, при които жалбоподателят е починал по време на разглеждането на жалбата му, е отчитал изразеното от близките желание да продължат производството (вж., наред с много други решения, *Далбан срещу Румъния (Dalban c. Roumanie)* [ГК], № 28114/95, § 39, ЕСПЧ 1999-VI; *Йечиус срещу Литва (Ječius c. Lituanie)*, № 34578/97, § 41, ЕСПЧ 2000-IX; *Мутлу срещу Турция (Mutlu c. Turquie)*, № 8006/02, §§ 13 и 14, 10 октомври 2006; *Ханбаят срещу Турция (Hanbayat c. Turquie)*, № 18378/02, §§ 20 и 21, 17 юли 2007). От гледна точка на горесцитираната съдебна практика, Съдът счита, че вдовицата и дъщерите на г-н Милчо Кирилов имат законен интерес да поддържат жалбата от името на

техния починал съпруг и баща. Воден от практически съображения, Съдът ще продължи да цитира г-н Милчо Кирилов като „жалбоподател“.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНИТЕ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА ВЪВ ВРЪЗКА С ПРОИЗВОДСТВОТА ПО ОСПОРВАНЕ ЗАКОННОСТТА НА УВОЛНЕНИЯТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛИТЕ

41. Жалбоподателите считат, че Върховният административен съд, с постановените от него противоречиви решения по техните дела и по идентичното дело на техния колега Б.Б., е нарушил принципа за правна сигурност. Наред с това, Върховният административен съд не е отговорил на всички техни аргументи и ги е поставил в явно неравностойно положение в сравнение с насрещната страна: адвокатите им са били принудени да искат разрешение от Министерството на вътрешните работи за достъп до документите по делата и не са имали право да копират тези документи. Жалбоподателите се оплакват също така от решението на Върховния административен съд съдебните заседания да се водят при закрити врати. Те се позовават на член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи следното в частта си, отнасяща се към делото:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения (...), има право на справедливо и публично гледане на неговото дело (...) от (...) съд (...).“

42. Правителството не е представило бележки.

A. Допустимост

43. Съдът отбелязва, че по времето на обстоятелствата жалбоподателите са били служители на Министерство на вътрешните работи и че въпросните спорове са възникнали във връзка с уволнението им по заповед на министъра след приключване на образуваните срещу тях дисциплинарни производства. Следователно, Съдът трябва да определи дали член 6 от Конвенцията е приложим към конкретния случай.

44. Съдът счита, че от гледна точка на вътрешноправната квалификация на фактите, на естеството на извършените нарушения, а именно неизпълнение на задължения по служба, и на предвидените за това наказания (параграф 28 по-горе), образуваното срещу жалбоподателите дисциплинарно производство и последвалите съдебни производства не влизат в приложното поле на наказателния

аспект на член 6 от Конвенцията. Съдът припомня по-нататък, че в решението си *Вилхо Ескелинен и други срещу Финландия (Vilho Eskelinen и autres c. Finlande)* № [ГК], № 63235/00, §§ 62 и 63, ЕСПЧ 2007 -..., е въвел презумпцията за приложимост на гаранциите от гражданския аспект на член 6 по отношение на съдебни производства, противопоставящи държавни служители на държавата, когато вътрешното законодателство предоставя на заинтересованите лица правно средство, с което да защитят пред съд правата си спрямо публичната власт. Българското законодателство е предоставило на жалбоподателите възможност да обжалват дисциплинарните си уволнения пред административен съд и те са упражнили това средство за защита (параграфи 9 до 13 по-горе). От което следва, че член 6 в неговия граждански аспект е приложим в конкретния случай.

45. От друга страна, Съдът констатира, че оплакванията на жалбоподателите очевидно не са неоснователни по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията и че не срещат никакво друго основание за недопустимост. Следователно е редно те да бъдат обявени за допустими.

Б. По същество

46. Съдът отбелязва, че твърденията на жалбоподателите се отнасят до различни аспекти на справедливия процес: неразбиране на нормата за правна сигурност; недаване на отговор на състоятелни аргументи; неспазване на принципа за равни процесуални възможности; отказване на публичен достъп до съдебните заседания пред Върховния административен съд. Съдът счита, че е редно на първо място да разгледа твърдението за неспазване на принципа за правна сигурност.

1. По твърдяното неразбиране на принципа за правна сигурност

47. Съдът припомня веднага, че принципът за правна сигурност присъства имплицитно във всички членове на Конвенцията, явявайки се един от основните елементи на върховенството на закона (*Беян срещу Румъния (Beian c. Roumanie)* (№ 1), № 30658/05, § 39, ЕСПЧ 2007 -... (откъси)). Разбира се, различията в съдебните практики са присъщи на всяка съдебна система, която почива на съвкупност от юрисдикции с правомощия в рамките на териториалната им компетентност. Но ролята на едно върховно съдилище е именно да отстранява противоречията (*Зйелински и Прадал и Гонсалес и други срещу Франция (Zielinski et Pradal et Gonzalez et autres c. France)* [ГК], № 24846/94 и 34165/96 до 34173/96, § 59, ЕСПЧ 1999-VII).

48. Съдът е имал вече повод, в рамките на няколко дела, да се произнесе по въпроса в какви случаи противоречия в съдебната

практика на върховно национално съдилище накърняват принципа за правна сигурност и се явяват нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията. В решението си *Беган (№ 1)*, горесцитирано, Съдът е констатирал, че „дълбоките и продължителни различия“, породени от тълкуването на законова разпоредба от Върховния касационен съд на държавата ответник, са довели до лишаване на жалбоподателя от справедлив процес (§§ 34 до 40 на решението). По това дело Съдът е посочил липсата на подходящ механизъм, който да позволи на националния върховен съд да отстрани несъответствията в своята съдебна практика (§ 36 от решението). По дело *Шварцкопф и Таусик срещу Чехия (Schwarzkopf et Taussik c. République Tchèque)* (реш., № 42162/02, 2 декември 2008) Съдът е отхвърлил претенцията, формулирана от гледна точка на член 6 § 1, като е отдал специално значение на факта, че подобен механизъм е съществувал в чешкото право и че в края на краищата е довел до уеднаквяване на съдебната практика на съдилищата малко след окончателното вътрешно решение, от което са се жалвали жалбоподателите. Същият аргумент е натежал и в полза на констатацията за липса на нарушение на член 6 § 1 по дело *Перес Ариас срещу Испания (Pérez Arias c. Espagne)* (№ 32978/03, § 25, 28 юни 2007), при което испанският Върховен съд е приел тълкуването на една законова разпоредба, отстранявайки по този начин правната несигурност, съществувала дотогава по този въпрос.

49. Като се обръща към настоящето дело, Съдът, с оглед горесцитираната съдебна практика, счита, че е редно да потърси дали в съдебната практика на българския Върховен административен съд са били налице „дълбоки и продължителни различия“; дали вътрешното законодателство е предвиждало механизми, позволяващи отстраняване на несъответствията; дали тези механизми са били прилагани и, ако да, какви са били последствията от тяхното прилагане.

50. Съдът отбелязва, че три- и петчленни съдебни състави на Върховния административен съд са разгледали делата на тримата жалбоподатели малко след делото на друг служител на Министерството на вътрешните работи, Б.Б., уволнен на същото основание и по повод същите събития, а именно откриването на подслушвателна техника в апартамента на главния прокурор (параграфи 9 до 13 по-горе). Но в случая с жалбоподателите петчленният състав е разтълкувал закона по начин, позволяващ изключване на приложението на определен набор процедурни гаранции от вътрешноведомствената проверка, назначена срещу тях от министъра на вътрешните работи, въпреки че няколко месеца преди това друг петчленен състав, в който са заседавали почти същите съдии (четирима от петимата магистрати), е възприел точно противоположното становище след разглеждането на жалбата на Б.Б. (параграфи 12 до 14 по-горе).

51. От прегледа на приложимата съдебна практика на Върховния административен съд от 2001 до 2005 година следва, че е имало две различни тълкувания на разпоредбите на член 240 от ЗМВР, уреждащ реда и условията на служебната и вътрешноведомствената проверка (параграф 32 по-горе). Нещо повече, паралелното съществуване на двете противоречиви тълкувания е продължило и след вземането на решенията по настоящето дело (пак там). Ето защо Съдът счита, че са били налице „дълбоки и продължителни различия“ в тълкуването на разпоредбата на член 240 от ЗМВР от страна на българския Върховен административен съд.

52. Съдът отбелязва по-нататък, че във вътрешното право е съществувал механизъм, позволяващ това положение да се поправи, а именно процедурата, предвидена в членове 44 и 45 от Закона за Върховния административен съд (параграф 33 по-горе): въпросният съд може да бъде сезиран както от прокуратурата и министъра на правосъдието, така и от собствения му председател с искане за тълкуване на приложимите вътрешноправни разпоредби и, произнасяйки се с тълкувателно решение, може да уеднакви собствената си съдебна практика по въпроса, което е било особено важно, като се има предвид, че се касае за най-висшата административна съдебна инстанция в страната. Но това не е било направено (параграф 34 по-горе) и създадената от съдебната практика несигурност във връзка с тълкуването на член 240 от ЗМВР е продължила да съществува и след приемането на окончателните решения от Върховния административен съд по делата на тримата жалбоподатели.

53. Съдът счита, че упорито запазилата се несигурност в съдебната практика е имала като последствие лишаването на жалбоподателите от основни гаранции за справедлив процес по смисъла на член 6 § 1. Следователно е налице нарушение на тази разпоредба от Конвенцията.

2. По останалите аспекти на справедливия процес

54. Като изхожда от това заключение, Съдът счита, че не се налага да разглежда поотделно останалите аспекти на оплакването, а именно твърденията за липса на отговор на всички съществени аргументи на жалбоподателите, несъблюдаване на принципа за равни процесуални възможности и отказване на публичен достъп до съдебните разисквания (виж, *mutatis mutandis*, *Дима срещу Румъния (Dima c. Roumanie)*, № 58472/00, § 42, 16 ноември 2006).

III. ОТНОСНО ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА НА НАКАЗАТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО

55. Жалбоподателите се оплакват също така от продължителността на наказателните преследвания срещу тях. Те считат, че следствените органи са се държали пасивно между август 2000 и юни 2002 г., както и че не са провели досъдебното производство с необходимата бързина. Те се позовават на член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи следното в частта си, отнасяща се към делото:

1. Всяко лице, при решаването на (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок, от (...) съд (...);

56. Правителството не е представило бележки по тази точка.

A. Допустимост

57. Съдът припомня веднага, че разумната продължителност на дадено производство се преценява с оглед обстоятелствата по делото и установените в съдебната му практика критерии, в частност сложност на делото, поведение на жалбоподателя и на компетентните органи (вж., наред с много други решения, *Пелисие и Саси срещу Франция (Pélissier et Sassi c. France)* [ГК], № 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).

58. Като се обръща към обстоятелствата по конкретното дело, Съдът отбелязва, че наказателното преследване е продължило две години и единадесет месеца срещу г-н Иванов (параграфи 17 и 20 по-горе) и три години и един месец срещу г-н Кирилов (параграфи 16 и 20 по-горе). С оглед на обстоятелствата по делото и като отчита установените в съдебната му практика критерии, Съдът счита, че тези срокове не надвишават границите на разумната продължителност по смисъла на член 6 § 1 от Конвенцията и че оплакванията на г-н Иванов и г-н Кирилов са недопустими поради очевидна липса на основание.

59. Съдът констатира обаче, че повдигнатото от г-н Йорданов оплакване, основано на гореспоменатия член, очевидно не е неоснователно в смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Наред с това Съдът отбелязва, че не съществува никакво друго основание за недопустимост. Следователно е редно то да бъде обявено за допустимо.

B. По същество

60. Съдът отбелязва, че наказателното производство, образувано срещу г-н Йорданов, е продължило почти седем години и пет месеца в досъдебната му фаза и е преминало през три съдебни инстанции

(параграфи 16 и 22 по-горе), което само по себе си е значителен срок. Съдът приема, че въпросното разследване се е характеризирало с определена степен на сложност, доколкото е било насочено срещу няколко лица, заподозрени в извършване на две различни престъпления: неизпълнение на задължения по служба и незаконно използване на подслушвателна техника. При все това Съдът е на мнение, че този елемент сам по себе си не е в състояние да обясни значителната продължителност на наказателното производство.

61. Що се отнася до поведението на жалбоподателя в хода на производството, Съдът констатира, че по време на наказателното преследване не е имало забавяне по негова вина. Съдът отбелязва, че жалбоподателят се оплаква от забавяне в продължение на две години на разследването поради бездействие – между август 2000 и юни 2002 г. – на органите, натоварени с досъдебното производство. Правителството не е оспорило твърдението и не е представило материали, обясняващи забавянето на етапа на досъдебното производство. Като има предвид обстоятелствата и създадените в рамките на съдебната му практика критерии (параграф 57 по-горе), Съдът счита, че продължителността на наказателното преследване срещу г-н Йорданов е превишила границите на разумния срок по смисъла на член 6 § 1. Следователно е налице нарушение на тази разпоредба от Конвенцията.

IV. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

62. Жалбоподателите се оплакват от липсата на вътрешноправни средства за защита, позволяващи да се ускорят образуваните срещу тях наказателни преследвания. Те се позовават на член 13 от Конвенцията, който гласи следното:

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в (...) Конвенция, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

63. Правителството не е представило бележки по тази точка.

Допустимост

64. Съдът припомня, че допустимостта на оплакването, формулирано от гледна точка на член 13, зависи на първо място от съществуването на „приемливо оплакване“, основано на един от съществените членове на Конвенцията (вж., наред с много други решения, *Кудла срещу Полша (Kudła c. Pologne)* [ГК], № 30210/96, §

157, ЕСПЧ 2000-XI). Жалбоподателите се позовават на член 6 § 1, във връзка с член 13, в оплакването си от продължителността на образуваните срещу тях наказателни преследвания. Но Съдът заключи, че е налице недопустимост поради очевидна липса на основание за оплакването на г-н Иванов и г-н Кирилов въз основа на член 6 § 1 (параграф 58 по-горе). От което следва също така, че предявеното от двамата жалбоподатели оплакване от гледна точка на член 13 е очевидно неоснователно и следва да бъде отхвърлено съгласно член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

65. Що се отнася до оплакването на г-н Йорданов, Съдът отбелязва, че с изменението на НПК, в сила от юни 2003 г., законодателят е въвел средство за защита, позволяващо да се поправи натрупаното забавяне по време на досъдебното производство при дела от наказателен характер. Вътрешноправното средство за защита е можело да се използва от лица, обект на наказателно преследване от най-малко две години. То е давало възможност привлечено като обвиняем лице, дори делото срещу него да бъде прекратено, да бъде изправено пред съда в срок от два месеца (параграф 37 по-горе).

66. Съдът припомня, че според постоянната му практика, за да бъде ефикасно едно правно средство, целящо да гарантира бързина на наказателното производство, то трябва да позволява или по-бързо постигане на решение пред сезираните съдилища, или възможност подсъдното лице да получи адекватно обезщетение за натрупаното забавяне (вж., наред с други решения, *Граната срещу Франция (Granata c. France)* (№ 2), № 51434/99, § 36, 15 юли 2003). В поредица от решения, постановени по дела срещу България, Съдът е достигал до заключението, че правното средство за защита, предвидено в член 239а от НПК, не може да се смята за ефикасно средство по смисъла на член 13, във връзка с член 6 § 1, поради, в частност, натрупаното значително забавяне в обработката на наказателните дела преди влизането в сила на тази законова разпоредба (вж. *Сиджимов срещу България (Sidjimov c. Bulgarie)*, № 55057/00, § 40, 27 януари 2005; *Каров срещу България (Karov c. Bulgarie)*, № 45964/99, § 74, 16 ноември 2006; *Атанасов и Овчаров срещу България (Atanassov et Ovtcharov c. Bulgarie)*, № 61596/00, § 58, 17 януари 2008; *Янков срещу България (Yankov c. Bulgarie)* (№ 2), № 70728/01, § 57 *in fine*, 7 февруари 2008). Съдът констатира все пак, че случаят на г-н Йорданов е различен от тези на жалбоподателите по горесцитираните дела.

67. През юни 2003 г., когато член 239а от НПК влиза в сила, разследването срещу г-н Йорданов е било висящо от две години и единадесет месеца, което му е позволявало да подаде молба според предвиденото в този член. Ако жалбоподателят е бил използвал въпросното вътрешноправно средство за защита, той е можел да бъде изправен пред първоинстационен съд или наказателното производство

срещу него да бъде прекратено най-късно през септември или октомври 2003 г. (вж., *mutatis mutandis*, *Ганчев срещу България (Gantchev c. Bulgarie)*, № 57855/00, § 33, 12 април 2007). Налага се констатацията, че той не е представил аргументи, от които Съдът да заключи, че въпросното средство за защита е щяло да бъде неефикасно в неговия случай. При тези условия Съдът счита, че оплакването на г-н Йорданов, формулирано от гледна точка на член 13, във връзка с член 6 § 1, е очевидно неоснователно и следва да бъде отхвърлено съгласно член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

V. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 2 ОТ ПРОТОКОЛ № 4

68. Жалбоподателите се оплакват от забраната за напускане на България, която им е била наложена и която те тълкуват като неоправдана намеса в упражняването на свободата им на придвижване. Те приемат, че спорната мярка е съществувала във вътрешното законодателство, но оспорват нейната наложителност. Те се позовават на член 2 от Протокол № 4, който гласи следното:

„1. Всеки, който се намира на законно основание на територията на дадена държава, има право свободно да се придвижва и свободно да избира своето местожителство в пределите на тази територия.

2. Всеки е свободен да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята.

3. Упражняването на това право не подлежи на никакви ограничения, освен на тези, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната или обществената сигурност, за поддържане на обществения ред, за предотвратяване на престъпления, за защитата на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

4. Правата, признати в параграф 1, могат да бъдат също така предмет на ограничения в определени зони. Ограничения трябва да са въведени в съответствие със закона и оправдани от гледна точка на обществен интерес в едно демократично общество.“

69. Правителството не е представило коментар по тази точка.

Допустимост

70. Съдът припомня, че член 2 от Протокол № 4 на Конвенцията гарантира правото на свобода на придвижване; това включва право да напуснеш една страна, за да отидеш в друга, в която имаш право да влезеш. Всяка мярка, ограничаваща това право, следва да присъства в закона, да преследва някоя от легитимните цели, изброени в параграф 3 на горепосочения член, и да съблюдава точен баланс между обществен интерес и правата на лицето (виж *Боман срещу Франция*

(*Baumann c. France*), № 33592/96, § 61, ЕСПЧ 2001 година-V (откъси) и *Фьолдеи и Фьолдеине Хайлик срещу Унгария (Földes et Földesné Hajlik c. Hongrie)*, № 41463/02, § 32, ЕСПЧ 2006-...).

71. Съдът отбелязва, че забраната за напускане на страната е била уредена във вътрешното право и че жалбоподателите не оспорват нито предвидимостта, нито достъпността на приложимото българско законодателство (параграфи 35, 36 и 68 по-горе). Съдът не вижда причина да стига до друго заключение.

72. Що се отнася до легитимността на преследваната от наложената мярка цел, Съдът отбелязва, че въпросната мярка е била взета в рамките на образуваните срещу жалбоподателите наказателни преследвания. С оглед на обстоятелствата, както и от гледна точка на факта, че заинтересованите лица са били освободени под гаранция малко след началото на разследването (параграф 18 по-горе), Съдът приема, че забраната за напускане на страната е целяла да гарантира тяхното явяване пред компетентния наказателен съд и следователно се е отнасяла към поддържането на обществения ред.

73. Съдът отбелязва по-нататък, че забраната не е била абсолютна: жалбоподателите са имали възможност да поискат във всеки един момент разрешение за напускане на страната, както и да обжалват пред съд евентуален отказ на компетентните органи (параграф 35 по-горе). Но те не посочват дали са искали подобно разрешение и дали такова им е било отказано от компетентните органи.

74. Нещо повече, след 29 април 2006 г., когато влиза в сила НПК (нов), г-н Йорданов е можел да поиска от компетентен съд вдигане на забраната на основание, че не съществува риск той да се укрие (параграф 36 по-горе). Но той не посочва дали се е възползвал от тази възможност.

75. С оглед на казаното по-горе Съдът счита, че материалите, с които разполага, не му позволяват да установи дали в случая е бил нарушен точният баланс между обществения интерес и свободата на придвижване на жалбоподателите. Ето защо Съдът заключава, че оплакването, основано на член 2 от Протокол № 4, е очевидно неоснователно и следва да бъде отхвърлено съгласно член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

VI. ОТНОСНО ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

76. Съгласно член 41 от Конвенцията:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

77. Г-н Йорданов и г-н Иванов претендират за понесени имуществени вреди съответно за сумите от 79 450 и 87 850 български лева (BGN), равняващи се на трудовите възнаграждения, които те са щели да получат като служители на Министерството на вътрешните работи, ако не са били уволнени. Те претендират също така за сумата от 16 000 BGN за всеки от тях за понесени неимуществени вреди.

78. Всяка от трите наследнички на г-н Кирилов претендира за сумата от 20 000 BGN за понесени неимуществени вреди от техния баща и съпруг.

79. Жалбоподателите считат, че най-подходящото обезщетение за нарушеното им право на справедлив процес би било възобновяване на съдебните производства по оспорване законността на техните уволнения.

80. Правителството не е представило стасновище относно приложението на член 41 от Конвенцията.

81. Съдът не вижда причинно-следствена връзка между установеното нарушение и твърдението за имуществени вреди, понесени от г-н Йорданов и г-н Иванов, поради което отхвърля претенцията по тази точка.

82. Обратно, Съдът счита, че тримата жалбоподатели са понесли определена неимуществена вреда вследствие нарушеното им право на справедлив процес и че г-н Йорданов е понесъл в допълнение и неимуществена вреда в резултат на прекомерната продължителност на наказателното преследване срещу него. Като се произнася по справедливост съгласно член 41 от Конвенцията, Съдът присъжда 4 500 EUR на г-н Йорданов, 4 000 EUR на г-н Иванов и общо 4 000 EUR на наследничките на г-н Кирилов.

83. Съдът припомня също така, че съгласно добре установената му практика в случай на нарушение на член 6 от Конвенцията е необходимо жалбоподателят да бъде поставен в ситуация, максимално близка до тази, в която той би се намирал, ако изискванията на тази разпоредба биха били изпълнени (*Пиерсак срещу Белгия (Piersack c. Belgique)* (член 50), 26 октомври 1984, § 12, серия A, № 85). Решение, установяващо нарушение, би породило за държавата ответник не само

правното задължение да заплати на заинтересованото лице присъдените суми за справедливо обезщетение, но и да избере под контрола на Комитета на министрите на Съвета на Европа общите и/или, ако е необходимо, индивидуалните мерки, които да приеме във вътрешния си правов мир, за да прекрати констатираното от Съда нарушение и да премахне последиците от него, като възстанови, доколкото това е възможно, ситуацията отпреди нарушението (*Илашку и други срещу Молдова и Русия (Ilaşcu et autres c. Moldova et Russie)* [ГК], № 48787/99, § 487, ЕСПЧ 2004-VII). По-специално, в случаите на неспазване на една от гаранциите по член 6 § 1 от Конвенцията най-подходящото, по принцип, обезщетение е делото да се преразгледа или производството да се възобнови своевременно при спазване на изискванията на член 6 (вж. *Лунгоци срещу Румъния (Lungoci c. Roumanie)*, № 62710/00, § 56, 26 януари 2006, и *Янакиев срещу България (Yanakiev c. Bulgarie)*, № 40476/98, § 90, 10 август 2006, за правото на достъп до съд; *Сомоги срещу Италия (Somogyi c. Italie)*, № 67972/01, § 86, ЕСПЧ 2004-IV, за правото на участие в процеса; и *Генчел срещу Турция (Gençel c. Turquie)*, № 53431/99, § 27, 23 октомври 2003, и *Тахир Дуран срещу Турция (Tahir Duran c. Turquie)*, № 40997/98, § 23, 29 януари 2004, за липсата на независимост и безпристрастност на съдопроизводствената юрисдикция).

84. По конкретното дело Съдът отбелязва, че когато е установявал нарушение на разпоредба от Конвенцията, член 239, точка 6 от Административно-процесуалния кодекс е позволявал възобновяване на производството пред административните съдилища по искане на заинтересованата страна. Тази разпоредба следователно би дала възможност делата на г-н Йорданов и г-н Иванов да бъдат преразгледани. Все пак остава съмнение дали същата възможност е налице и за наследничките на г-н Кирилов по отношение на съдебното производство във връзка с уволнението му. Независимо от всичко, като има предвид естеството на установеното нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията (параграф 53 по-горе) и специфичните обстоятелства по делото, Съдът счита, че най-подходящото обезщетение би било възобновяване на съдебните производства във връзка с уволненията на тримата жалбоподатели.

Б. Разноски

85. Жалбоподателите претендират също така за 4 760 EUR за разноски, направени пред Съда, равняващи се на 68 часа адвокатски труд при почасова тарифа 70 EUR. Те са представили сключен с техния адвокат договор, в който се предвижда сума за разноски, присъдена от Съда, да му бъде преведена по банков път.

86. Правителството не е представило коментар по тази точка.

87. Съгласно практиката на Съда присъждането на разноси на жалбоподател предполага последните да са понесени действително, да са необходими и да са разумни по своя размер. В конкретния случай и като има предвид представените му документи, горепосочените критерии и факта, че част от предявените оплаквания бяха обявени за недопустими, Съдът счита за разумно да присъди за гледаното пред него производство сумата от 3 000 EUR, която да се преведе по банковата сметка на представителя на жалбоподателите.

В. Лихва за забава

88. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на оплакванията по член 6 § 1, отнасящи се до справедливостта на съдебните производства за уволненията на жалбоподателите и до продължителността на наказателното производство срещу г-н Йорданов, и за недопустима в останалата ѝ част;
2. *Постановява*, че *е налице* нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията поради неспазване на принципа за правна сигурност в рамките на съдебните производства по оспорване законността на уволненията на тримата жалбоподатели;
3. *Постановява*, че не следва да се разглеждат останалите аспекти на справедливостта на производствата за уволненията на жалбоподателите;
4. *Постановява*, че *е налице* нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията поради продължителността на наказателното производство срещу г-н Йорданов;
5. *Постановява*,
 - а) че държавата ответник следва да изплати на жалбоподателите в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да

бъдат обърнати в български лева по курса, приложим към датата на плащането им:

i. 4 500 EUR (четири хиляди и петстотин евро), плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за неимуществени вреди, платими на г-н Йорданов;

ii. 4 000 EUR (четири хиляди евро), плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за неимуществени вреди, платими на г-н Иванов;

iii. 4 000 EUR (четири хиляди евро), плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени, за неимуществени вреди, платими на наследниците на г-н Кирилов;

iv. 3 000 EUR (три хиляди евро), плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени на жалбоподателите, за разноси, платими по банковата сметка на техния представител;

б) че от датата на изтичане на гореспоменатия срок до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на ставката на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;

6. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и оповестено писмено на 2 юли 2009 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пеер Лоренцен
Председател